

OLGA LALIĆ-KROWICKA

Izbor pesmi iz zbirke *Mrvice vremena u prostranstvu*

Ko obstajaš

na posebni poti do sebe
nad tajnim izviro
širi se
paleta mavrice
to razkošje barv
te nosi radostnega
v vsako nianso

v solzah paraš srce
daruješ ga svečanemu trenutku
medtem ko Bog
pošilja grške plesalke
na besedo Tvojega Olimpa
kjer
v vsaki zori
dobiš po en kos
lastnega obraza ...

Hijacinta

drhtel je kot Job
z vijoličnim nasmehom
gospod v raztrganem plašču

s pogledom je objemal
z nogami kradel
prostranstvo

v žarenju je slišal
šum čevljev v snegu

hitra nota je zaustavljala korake
para je osvobajala šepet
naslonjeni krik

s solzami v očeh
je pokleknil
in ljubkoval svoje imetje

Avgust 1999, Strahovice

»Po veri se je priselil v obljubljeno deželo kot v tujino in z Izakom in Jakobom, ki sta bila z njim deležna iste obljube, prebival v šotorih.« (Heb 11,9)

Foto: Janez Oblonšek

Mizantrop

odtrgani dnevi od ljudi
potujejo skozi dušo mizantropa
vse zvezde neba
skrivajo navdušenje svoje lepote

izplavala je skrinja zlatih misli
razmetane drobtine tonejo
v solznih dlaneh

da, nekdo je hotel nekaj spoznati
molči zaprto okno
znana tišina srca
zajame vse telo

ugašajo sveče na mizi
puščajo dim v ustih
Bog je vrgel za pest biserov
morda bo vsaj eden padel na streho
in prebudil liro pozabljene duše

Človek. V človeku Bog.
Šepetaj vse besede.
Univerzalizem je lep,
dokler absolutno hrani v bližini ...
Zaupam listom, slišim njihov šum
v svetlobi obstajanja.
To sam jaz. To si ti. To je on.
On, znani široki zid.
Dotikam se ga s konicami prstov.
Zakrivam belino.
Zgoraj
um ustvarja sebe.
O, kako je to lepo,

ko palma kliče srebrno školjko.
Za hip bo poniknila v mojih dlaneh.
Človek. V človeku Bog.
Ah, kako je to zaščitniško!

Hranim Odisejo srca.
V moji duši si svetniki umivajo obraze.
Odhajam izza obzorja iskre.
Suho uho je vrnilo sluhu neko življenje.
Paranoja načenja ravnotežje telesa.
Za oknom bo padal dež.
Moja mama me je spet sanjala.

Zasmehovane besede, tišina, upanje
plešejo v blatu resnice.
Nihče ne bo vedel, kaj angele včasih muči.

Stikamo po času.
Sanjamo raj.
Morje, gore, sonce ...
Ne bo nam uspelo.
Morda nekoč prispemo,
spočiti od bobnenja.
Pticam so odsekane glave.
Naše duše izvirajo iz zemlje.

Beg

V predalu zažgane slike
In krik pozabljenih ustnic
Vino točijo ponoči
Nad reko – tam kjer igrajo cigani

Noge tečejo
Spuščeni lasje
V bordo oblekah
Plavajo labodi

Vrezane zlate besede
Na začetku Svetega pisma
Za bosimi nogami cigančice
Angelova rožnata krila frfotajo